

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr



ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022. Γ' ΛΟΥΚΑ

Ιακώβου αποστόλου υιού του Αλφαίου, Αβραάμ του δικαίου και ανεπιού αυτού Λώτ, Ποπλίας μάρτυρος, Ανδρονίκου οσίου και της συμβίου αυτού.

έτος 15^ο Τεύχος 671

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ.7,11-16)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- Θεολόγου



« και ιδού εξεκομίζετο τεθνηκώς υιός μονογενής τη μητρί αυτού, και αύτη ην χήρα, και όχλος της πόλεως ικανός ην συν αυτή»(Λουκ.7,12)

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε να ξετυλίγεται μια σκηνή έξω από μια μικρή πόλη της Γαλιλαίας τη Ναϊν. Καθώς βάδιζε με τους μαθητές Του, συνάντησε έξω από τη μικρή αυτή πόλη μια ανθρώπινη συνάθροιση πονεμένων ανθρώπων. Προπορευόταν ένα φέρετρο με νεκρό ένα νεαρό άτομο από την πόλη και μια απαρηγόρητη μάνα να κλαίει για το μονάκριβο παιδί της. Η συνοδεία του πλήθους των ανθρώπων ήταν όλοι βουβοί και λυπημένοι. Κάποια στιγμή οι δύο συνοδείες διασταυρώθηκαν. Η πρώτη του Χριστού με τους μαθητές Του με κέντρο τη ζωή και η δεύτερη με κέντρο το θάνατο. Ο Κύριός μας που είναι η ζωή και η ανάσταση των ανθρώπων, βλέποντας τον πόνο αυτής της μάνας τη λυπήθηκε, που έτρεχαν τα δάκρυα από τα μάτια της σαν βρύσες και τότε ακούστηκε η φωνή του Κυρίου: «μη κλαίε»(Λουκ.7,13) και

αμέσως ζητάει να σταματήσει η νεκρική πομπή, πλησιάζει το φέρετρο, αγγίζει το νεκρό σώμα του παιδιού και απευθύνει το θεϊκό πρόσταγμα: **«και προσελθών ήψατο της σορού, οι δε βαστάζοντες έστησαν και είπε, νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι, και ανεκάθισεν ο νεκρός και ήρξατο λαλείν, και έδωκαν αυτόν τη μητρί αυτού»**(Λουκ.7,14-15). Το μεγάλο θαύμα είναι πλέον πραγματικότητα. Το πλήθος **«έλαβε δε φόβος πάντας και εδόξαζον τον θεό..»**(Λουκ.7,16). Ήταν δυνατό να γίνει κάτι το διαφορετικό, όταν η πηγή της ζωής αντικρύζει το θάνατο; Η εξιστόρηση του θαύματος, που σας παρουσίασα αγαπητοί αδελφοί, της σημερινής περικοπής μας φέρνει μπροστά στο μυστήριο του θανάτου. Η δραματική συμπλοκή του Κυρίου μαζί του, μας καλεί να φωτίσουμε το μυστήριο, που κρύβει μέσα του σύμφωνα με το φως της χριστιανικής μας πίστης.

Ο θάνατος είναι ένα συγκλονιστικό γεγονός, μια πολύ οδυνηρή πραγματικότητα μέσα στη ζωή μας. Η παρουσία του θανάτου πάντα γέμιζε την ψυχή του ανθρώπου με φόβο, αβεβαιότητα για το πότε θα συμβεί, πώς θα συμβεί και τελικά δημιουργούσε στη σκέψη του μόνο απορία και αδιέξοδο. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός ψάλλει: **«όντως φοβερώτερον το του θανάτου μυστήριον»** στις εξοδίους ακολουθίες. Και αλλαχού: **« θρηνώ και οδύρομαι όταν εννοήσω τον θάνατον»**. Είναι, λοιπόν, ο θάνατος τραγική πραγματικότητα, φαινόμενο καθολικό. Γνωρίζουμε όλοι μας, γεννηθήκαμε; Ήρθαμε σε αυτόν τον κόσμο; Μεγαλώσαμε και ζήσαμε τις ομορφιές και τις ασχήμιες της γης; Μια μέρα σίγουρα αργά ή γρήγορα θα πεθάνουμε.

Εδώ δημιουργείται ένα τεράστιο ερώτημα, πώς μπήκε στη ζωή του ανθρώπου ο θάνατος; Ο θάνατος είναι ο πικρός καρπός και τραγική συνέπεια της πτωτικής αμαρτίας, της αποστασίας και πτώσης των πρωτοπλάστων. Στη Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε: **«φθόνω διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον»**(Σοφ.Σολ.2,24). Στην ίδια γραμμή κι ο απόστολος Παύλος: **«δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθεν και δια της αμαρτίας ο θάνατος»**(Ρωμ.5,12). Πρώτο συμπέρασμα, λοιπόν, ότι ο θάνατος δεν είναι έργο του Θεού, αλλά αποτέλεσμα της πτώσης μας, της διαβολικής αυτονομημένης ζωής από τον αληθινό Θεό, που διάλεξαν οι πρωτόπλαστοι. Στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε και μας διδάσκει ο Μ. Βασίλειος και συνεκδοχικά και ολόκληρη η πατερική παράδοση: **«Ουχί ο Θεός έκτισε θάνατον, αλλ' ημείς εαυτοίς εκ πονηράς γνώμης επεσπασάμεθα»**.

Σήμερα οι πολλοί άνθρωποι πώς αντιμετωπίζουν το θάνατο; Θα μπορούσαμε να κατατάξουμε τους ανθρώπους σε τρεις κατηγορίες. Μια πολύ μεγάλη κατηγορία από μας βλέπουμε το θάνατο και τον θεωρούμε σαν ένα φυσικό φαινόμενο μόνο. Με το θάνατο επιστρέφει ο άνθρωπος στην ανυπαρξία, δεν πιστεύει στη μεταθανάτια ζωή. Η ψυχή τους δε νιώθει καμιά μεταφυσική δίψα, κανένα πόθο σωτηρίας. Μια άλλη μερίδα ανθρώπων θέλουν να αγνοούν το θάνατο. Σκέπτονται μόνο πώς θα ζήσουν καλύτερα, πιο άνετα με τη συσσώρευση πλούτου. Θυμίζουν τα λόγια του πλουσίου της παραβολής «ψυχή μου φάγε, πίνε και ευχαριστήσου τίποτα άλλο». Αγνοούν ηθελημένα το θάνατο, δε θέλουν να λαμβάνουν υπόψη τους τη βέβαιη έλευσή του. Και μια Τρίτη κατηγορία ανθρώπων είναι αυτοί που φοβούνται και τρέμουν το θάνατο. Στη σκέψη και μόνο του θανάτου παραλύουν από το φόβο τους. Βλέπουν κηδεία και νεκροφόρα και φτύνουν τον κόρφο τους. Η ιδέα του θανάτου γεμίζει την ψυχή τους με απελπισία, τρόμο και απορία.

Έρχομαι τώρα να αναπτύξω κάποιες σκέψεις, για το πώς πρέπει ως χριστιανοί να αντιμετωπίσουμε το θάνατο, πώς μπορούμε να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας για την ώρα της αποδημίας μας από το μάταιο τούτο κόσμο. Πρώτα-πρώτα πρέπει να έχουμε μια ορθή αντίληψη θανάτου, που οφείλουμε να έχουμε ως βαπτισμένοι χριστιανοί. Ο θάνατος ναι αποτελεί μια αναπότρεπτη πραγματικότητα στη ζωή μας. Δεν είναι έργο του Θεού, τόνισα πιο πάνω, αλλά αποτέλεσμα της αποστασίας από τον ζώντα και αληθινό Θεό. Όμως ακριβώς εδώ γλυκοχαράζει η ελπίδα και η πίστη πως με το θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού ο θάνατος νικήθηκε! Έχασε την αποκρουστική του μορφή και έγινε, κατά το Μ. Βασίλειο «ζωής αφορμή», γέφυρα που μας περνά από τα πρόσκαιρα στα αιώνια, από τα φθαρτά στα άφθαρτα. Το φως της Ανάστασης του Κυρίου μας διαλύει τη μαυρίλα του θανάτου και γεννά την ελπίδα της κοινής ανάστασης και της αιώνιας ζωής μας. Έτσι μεταβάλλει το θάνατο σε ύπνο, ο χριστιανός δεν πεθαίνει αλλά κοιμάται.

Ένα δεύτερο στοιχείο που πρέπει να μας διακατέχει είναι η μνήμη του θανάτου. Σαν χριστιανοί δεν πρέπει να τρέμουμε μπροστά στο θάνατο. Δεν τον φοβόμαστε ούτε προσπαθούμε να το απωθήσουμε από τη ζωή μας. Αντίθετα να τον σκεπτόμαστε κάθε στιγμή για να γίνουμε καλύτεροι στην πορεία της ζωής. Κάποτε γνώρισα ένα μεσήλικα έξω από το νεκροταφείο της πόλης που συζούσαμε, χαιρετιστήκαμε χωρίς λόγια. Τον

είδα και την επομένη μέρα και όλες τις επόμενες μέρες, που περνούσα από εκεί στο ίδιο μέρος. Δεν κρατήθηκα και τον ρώτησα γιατί περνά κάθε μέρα από το νεκροταφείο και πήρα την απάντησή του. « Βλέποντας τον κόσμο των νεκρών γίνεσαι καλύτερος άνθρωπος, καλύτερος χριστιανός και μελλοντικός κάτοικος του παραδείσου»! Η εμπειρία αυτή δεν υποκρύπτει κάποια περιφρόνηση για τη ζωή, αλλά αποτελεί μια ρεαλιστική στάση μπροστά στη ζωή και το θάνατο.

Οι πιστοί χριστιανοί πρέπει να προετοιμαζόμαστε και για την ώρα του θανάτου. Πρέπει να έχουμε μια ετοιμότητα γι' αυτή την ώρα και συνεχή φροντίδα. Ολόκληρη η ζωή μας υπηρετεί αυτό το ιδανικό, να βρεθούμε έτοιμοι κατά την ώρα της εξόδου μας, η οποία είναι και άγνωρη. Ας θυμηθούμε τις δέκα παρθένες της παραβολής της Μεγάλης Εβδομάδας κι ας ακολουθήσουμε το παράδειγμα των φρονίμων παρθένων. Ας ηχεί στα αυτιά μας η υπέροχη ευχή της Εκκλησίας μας «Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα και καλήν απολογία..». Αυτή η προετοιμασία ενόψει του θανάτου μας δίνει επιχειρήματα για καλή απολογία ενώπιον του Θεού.

Αγαπητοί αδελφοί, ας μη μας διαφεύγει η πραγματικότητα του θανάτου, είμαστε φθαρτοί και γήινοι , να μη φοβόμαστε το θάνατο να προετοιμαζόμαστε με φόβο Θεού για τη μεγάλη ώρα της εξόδου μας από τον παρόντα κόσμο, γιατί ο θάνατος είναι η άνοιξη μιας νέας ζωής κοντά στο Χριστό. Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε την εξουσία του Ιησού Χριστού, να κυριαρχεί επάνω στο θάνατο και τη ζωή. Με δυο φράσεις Του έδωσε τη ζωή ξανά στο νεανίσκο της Ναϊν: « **μη κλαίε**» και « **νεανίσκε , σοι λέγω εγέρθητι**». Ο Κύριος, λοιπόν, κυριαρχεί και στο θάνατο και τη ζωή. Η σταυρική Του θυσία και η ένδοξη Του Ανάσταση μας χάρισε την αιώνια ζωή στη βασιλεία Του. Δε θα είμαστε χριστιανοί, αν δεν έχουμε αυτή τη στάση για τη ζωή και ιδιαίτερα για το θάνατο. Τα λόγια του Κυρίου: «**νεανίσκε, σοι λέγω εγέρθητι**» είναι λόγια που θα ακούσουμε κι εμείς για να ορθοποδήσουμε και πάλι με στόχο τον παράδεισο. Τα λόγια αυτά να τα ακούσουμε για πνευματική ανόρθωσή μας, για την τελείωσή μας και τη ειρηνική έξοδό μας από τη ζωή. Και μη ξεχνάμε να παρακαλούμε με θερμή τον Κύριο να μας χαρίσει «**Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών**» **ΑΜΗΝ**.